

Sygn. akt IX Ka 1100/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 roku

sprawy M. Z.

oskarżonej o przestępstwo z art.279 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 27 maja 2014 roku sygn. akt II K 153/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla punkt IX i XI w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz oddania oskarżonej pod dozór kuratora;
2. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w punkcie X zalicza oskarżonej na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności;
3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 1100/14

UZASADNIENIE

M. Z. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 25 marca 2014 roku w B., woj. (...) po uprzednim wylamaniu za pomocą wkrętaka zamka szafki ubraniowej oznaczonej numerem 39 w szatni Sanatorium (...) dokonała kradzieży z włamaniem i zaboru w celu przywłaszczenia portfela skóropodobnego z zawartością pieniędzy w kwocie 100 złotych i zdjęciami rodzinnymi oraz kosmetyczki z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, legitymacji ubezpieczeniowej, dokumentacji leczenia oraz wizytówek, wartości 100 złotych na szkodę M. K., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. w dacie i miejscu jak w pkt. I-szym z niezamkniętego pokoju nr (...) w Sanatorium (...) dokonała zaboru w celu przywłaszczenia karty bankomatowej banku (...) S.A. na szkodę A. G., tj. o przestępstwo z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk;

III. w dacie i miejscu jak w pkt. I-szym przy użyciu skradzionej karty bankomatowej wydanej przez (...) S.A dokonała wypłaty zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1800 złotych na szkodę A. G., tj. o przestępstwo z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju wyrokiem z dnia 27 maja 2014 roku w sprawie II K 153/14 orzekł, co następuje:

I. oskarżoną M. Z. uznał winną popełnienia czynu zarzucanego jej i opisanego pkt. I aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na mocy art. 279 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 33 § 1 - 3 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

III. oskarżoną M. Z. uznał winną popełnienia czynu zarzucanego jej i opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 5 kk i za ten czyn na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 33 § 1 - 3 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

V. oskarżoną M. Z. uznał winną popełnienia czynu zarzucanego jej i opisanego pkt. III aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk i za ten czyn na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na mocy art. 33 § 1 - 3 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

VII. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonej tytułem kary łącznej pozbawienia wolności 1 rok i 6 miesięcy;

VIII. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w miejsce orzeczonych kar grzywny wymierzył oskarżonej tytułem kary łącznej grzywny 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

IX. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata;

X. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 25 marca 2014 roku do 26 marca 2014 przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

XI. na mocy art. 73 § 1 kk oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XII. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. G. kwoty 82,50 złotych stanowiącej obciążenie banku z tytułu pobranych prowizji;

XIII. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 510 złotych tytułem kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonej M. Z. oraz przez prokuratora.

Obrońca oskarżonej zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

na podstawie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 79 k.p.k. bezwzględną przyczynę odwoławczą polegającą na tym, iż w postępowaniu oskarżona nie miała obrońcy w sytuacji, gdy zachodziły wątpliwości co do jej poczytalności,

a nadto na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k.,

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżona popełniła kilka czynów w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem;
2. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. i art. 167 k.p.k. poprzez nie zbadanie w sposób szczegółowy wszystkich okoliczności, w sytuacji gdy w sprawie zachodziły wątpliwości co do zamiaru oskarżonej jak i jej poczytalności, które na etapie orzekania przed Sądem I instancji należało wyjaśnić;
3. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa procesowego, a to art. 424 k.p.k. poprzez niewyczerpujące wskazanie w uzasadnieniu wyroku faktów na, których oparł się Sąd i na jakich oparł się dowodach oraz poprzez niewyczerpujące wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia.

Powołując się na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonej M. Z. wynikającej z wymierzenia kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata za przypisane przestępstwa wskutek niedoceniań przez Sąd wymowy i znaczenia okoliczności obciążających takich jak: uprzednia trzykrotna karalność oskarżonej, dokonanie tego samego dnia trzech przestępstw, co w konsekwencji spowodowało wymierzenie kary nieadekwatnej do wysokiego stopnia winy oskarżonej i znacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonej M. Z. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i wymierzenie wskazanej oskarżonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jedynie apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do apelacji obrońcy w pierwszej kolejności podnieść należy, iż całkiem chybiony jest zarzut tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, której zaistnienie skarżący upatruje, mówiąc w dużym uproszczeniu, w tym, iż w sprawie istniały po stronie oskarżonej uzasadnione wątpliwości co do jej poczytalności. Otóż jest to stanowisko subiektywne i skarżący w istocie na takie okoliczności uzasadniające wątpliwości co do jej poczytalności nie wskazuje odwołując się jedynie w uzasadnieniu do faktu leczenia się przez oskarżoną na depresję. Stwierdzić należy, iż z dokumentacji medycznej, o którą zostało uzupełnione postępowanie odwoławcze (k. 163-165) wynika, że oskarżona stawiała się jedynie w dniu 23 lipca 2014 roku w poradni psychologicznej, gdzie zgłaszała trudności emocjonalne w związku z relacjami z mężem. Co więcej jak wynika z zapisów karty medycznej nie stawiała się już na kolejny termin porady psychologicznej. Mając więc na względzie podniesioną wyżej okoliczność, zwłaszcza biorąc pod uwagę, iż ta porada psychologiczna była incydentalna w jej życiu, dotyczyła okresu już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, to nie można traktować jej inaczej jak przeprowadzonej na użytek toczącego się postępowania, stąd nie sposób uznać by w sprawie zachodziły jakiegokolwiek wątpliwości co do jej stanu zdrowia psychicznego jak i poczytalności w datach zarzucanych jej czynów jak i obecnie. Co więcej to przecież oskarżona sama podawała jeszcze na etapie postępowania

przygotowawczego (k. 47), że jest osobą zdrową, zaprzeczyła także w trakcie porady psychologicznej (k. 164) by kiedykolwiek leczyła się psychiatrycznie. Nie dopuścił się więc Sąd Rejonowy obrazy przepisu art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k..

Jako chybiony należy też uznać kolejny zarzut apelującego jakoby Sąd nie wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, bowiem wbrew stanowisku skarżącego świadczy o tym treść pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, które co do istoty spełnia wymogi art. 424 k.p.k.. Tu jedynie w odpowiedzi na zarzut skarżącego, iż istnieją wątpliwości z jakim zamiarem działała oskarżona zauważyć należy, iż przecież przyznała się ona do zarzucanych czynów, wyjaśniła okoliczności ich popełnienia podając przecież jednoznacznie, iż zamiarem jej była kradzież mienia. W każdym z przypadków o jakich wyjaśnia. Jako subiektywne jest w tym kontekście twierdzenie apelującego, iż Sąd ustalił w stanie faktycznym, że oskarżona działała z góry powziętym zamiarem. Otóż tego rodzaju ustaleń Sąd nie czyni, a jedynie w ich części wstępnej podkreśla, że z zamiarem kradzieży weszła do szatni basenu sanatorium (...). To, że później tego samego dnia z tegoż samego sanatorium skradła z pokoju (...) mienie na szkodę A. G. nie świadczy o tym, że ta druga kradzież objęta była już uprzednim zamiarem. Oskarżona przecież podała (k. 48), iż po kradzieży z szafki opuściła sanatorium, część skradzionych rzeczy wyrzuciła w lesie. Dopiero po tym powróciła ponownie do sanatorium i szukała nowej okazji do kradzieży, co faktycznie miało miejsce. Był to więc odrębny od uprzedniego czyn, realizowany już w ramach odrębnego zamiaru jakkolwiek niewątpliwie w bliskiej odległości czasowej od niego i w tym samym (jeśli chodzi o budynek sanatoryjny) miejscu. Słusznie więc Sąd Rejonowy nie przyjął by oskarżona działała z góry powziętym zamiarem kradzieży stąd też nie sposób przyjąć, za skarżącym, iż doszło do obrazy przepisu art. 12 k.k.. Apelacja zawiera tu zresztą wewnętrzną sprzeczność skoro skutecznie można podnieść zarzut obrazy prawa materialnego jedynie wtedy gdy nie są kwestionowane ustalenia Sądu.

Mając więc na uwadze podniesioną wyżej argumentację apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za niezasadną, w odróżnieniu od tej wywiedzionej przez prokuratora.

Zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy zawieszając warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej łącznej kary pozbawienia wolności w zasadzie odwołuje się do jednego argumentu, a mianowicie konstatuje, iż za ostatnie skazanie gdzie orzeczono wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem wykonania kary nastąpi zarządzenie jej wykonania i stąd oskarżona, jak to określa, zetknie się z realiami bezwzględного wykonania kary pozbawienia wolności. Już więc tu w skrócie przedstawione argumentacje Sądu nie może znaleźć akceptacji sądu odwoławczego, bo idąc jego tokiem rozumowania, oskarżona zetknie się z realiami zakładu karnego w związku z uprzednim skazaniem, a nie jako dolegliwość za czyny aktualnie popełnione. Słusznie więc wywodzi apelujący prokurator, iż oskarżona z poprzednich (trzykrotnych) skazań nie wyciągnęła żadnych pozytywnych przemyśleń, które zmieniłyby jej dotychczasowy stosunek do postrzegania norm prawnych. To że wobec oskarżonej Sądy dotychczas skazywały ją na kary wolnościowe świadczy o ich bezskuteczności w zakresie prewencji indywidualnej skoro w okresie próby od ostatniego skazania w sprawie II K 444/10 Sąd Rejonowy w Jastrzębiu – Zdroju oskarżona ponownie weszła na drogę przestępczą. W sprawie brak jest po prostu podstaw ku temu by postawić wobec oskarżonej pozytywną prognozę kryminologiczną na przyszłość, bowiem jej dotychczasowy tryb życia wynikający z jej uprzednich skazań (k. 67) świadczy, że tylko kara realnie odbyta w warunkach izolacji więziennej i stosowane tam środki oddziaływania wychowawczego mogą odnieść wobec niej cele o jakich stanowi przepis art. 53 k.k.. Również względ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa sprzeciwia się tak rażąco łagodnemu potraktowaniu przez Sąd I instancji oskarżonej i wymierzenie jej po raz czwarty kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem wykonania.

Dlatego też mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności w oparciu o przepis art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzeczono jak w sentencji, rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za instancję odwoławczą oparto na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k..

SSO Zbigniew Karamara

A.W